

Înaintea noastră stă Crucea. Crucea lui Hristos. Dar pe Golgota mai erau două cruci: Hristos în mijloc iar de ambele părți erau crucificați doi tâlhari. Hristos pe Cruce s-a jertfit pentru mântuirea întregii lumi. Dar tâlharii de ce au fost crucificați lângă el? Pentru crimele lor – la urma urmelor, erau hoți.

Ce i-a făcut pe ei să fie hoți? A fost o vreme în care erau copii nevinovați și poate că s-au jucat împreună. Era epoca luminoasă a copilăriei. Și mai târziu, au simțit, așa cum simte fiecare din noi, două forțe care îi trag fiecare spre ea: una bună și una rea. Iar voința lor s-a dat fie de o parte, fie de cealaltă. La început au ezitat, dar mai târziu, pentru că răul părea mai atrăgător, au început din ce în ce mai des să se dea de partea răului. La început, conștiința i-a mustrat, dar mai târziu s-a tocit și a încetat să-i mai tulbure. Iar atunci, fără niciun fel de căutătură înapoi, au luat partea răului. La început, li s-au corupt voința și sentimentele, iar mai târziu au căzut în crime fățișe care i-au adus pe acele cruci, condamnați la moarte. Și iată-i aici murind amândoi. Nu doar orele lor, ci și minutele le erau numărate. Iar între ei, Domnul murea pe Crucea Sa. Unul dintre criminali îl ponegreau. Dar celălalt, dimpotrivă, l-a redus la tăcere pe cel hulitor și l-a spus lui Iisus: „Și zicea lui Iisus: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta. Și Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai” (Lc. 23:42-43).

Hristos a murit primul iar apoi cei doi hoți. Pe fața celui care L-a hulit pe Domnul s-a întipărit grimasa blasfemiei, și doar râsul lui Mefistofel se auzea deasupra crucii sale. Râsul era îngrozitor și triumfător. Da, aceasta era victoria finală a răului asupra acestui suflet. Dar deasupra crucii tâlharului pocăit era o pace triumfătoare și un fel de lumină serenă. Și în acel moment, sufletul său, strălucitor și curat, spălat de suferințe și pocăință, a intrat în Rai. Cu bucurie și mirare, îngerii au privit spre acest prim suflet – sufletul unui tâlhar – care a intrat în Rai, acest prim suflet al Noului Testament, curățat de Sângele lui Hristos.

Astăzi ne-am adunat împreună aici în biserică înaintea Crucii lui Hristos. După opinia lumii noi nu suntem călcători de lege sau criminali. Dar suntem la fel de nevinovați înaintea lui Dumnezeu? Nu. Toți am încălcat și încălcăm poruncile lui Dumnezeu. Și dacă așa stau lucrurile, înseamnă că suntem călcători de lege. Dacă până acum nu am comis crime vizibile, este numai pentru că harul Domnului și îngerii noștri păzitori nu ne-au lăsat. Dar dacă am fi lăsați de capul nostru, doar Dumnezeu și conștiința noastră știu ce ni s-ar putea întâmpla. Și ceea ce se poate încă întâmpla dacă Dumnezeu ne părăsește. Să ne privim cu sinceritate conștiința noastră. Să o întrebăm și ea ne va răspunde că în acord cu Judecata lui Dumnezeu noi nu suntem mai buni decât un tâlhar, poate chiar mai răi. Suferința sa pe cruce singură a putut izbăvească atât de mult. Iar noi, cu ce ne putem izbăvi pe noi înșine? El era un hoț înțelept, dar noi...trăim fără grijă și ne gândim că o să trăim la nesfârșit. Și oare, în ultimele noastre momente, vom avea pocăința de care el a dat dovadă? Ce se întâmplă dacă trăim o stare contrară? Să dea Domnul să nu fim loviți de așa ceva!

În aceste clipe, când ne apropiem și sărutăm Crucea, să spunem cu tâlharul înțelept „Pomenește-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!” S-ar putea să nu mai avem altă ocazie. Să ne folosim de acest moment pe care ni l-a dat Domnul: „Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și Sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.”